

Mál nr. 18/2018**M og
váttryggingafélagið V vegna slysatryggingar ökumanns og eiganda bifreiðarinnar X.****Gildissvið 94. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 tilkynningu váttryggingafélags um takmörkun ábyrgðar vegna stórkostlegs gáleysis váttryggðs.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttakið 11.1.2018, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 5.2.2018, ásamt fylgiskjölum.

Bréf lögmans M, dags. 6.3.2018.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M slasaðist 21. apríl 2016, þegar hann sem ökumaður bifreiðarinnar X missti stjórn á bifreiðinni með þeim afleiðingum að hún hafnaði utan vegar. Óumdeilt er að M var undir áfengis við aksturinn og kemur í málskoti að áfengismagn í blóði M hafi mælst 1,43 prómill. M leitaði til lögmans í júlí 2016 og hinn 15. júlí s.á. lét lögmansstofa hans vita um umboð frá M og óskaði eftir gögnum málsins og óskað eftir að félagið upplýsti um afstöðu sína vegna meiðsla M. Með tölvupósti dags. 20. júlí 2016 voru lögmansstofunni send gögn málsins án frekari afstöðu, en með þeim pósti fylgdi, skv. lýsingu í málskoti: höfnunarbréf, dags. 24. júní 2016, sem sneri að kaskótryggingu bifreiðarinnar, lögregluskýrsla og alkóhólákvörðun með gasgreiningu. Sérstakt höfnunarbréf, dags. 24. júní 2016, vegna slysatryggingar ökumanns kveðst lögmaður M hins vegar ekki hafa fengið fyrr en 29. september 2017 þegar V hafnaði að greiða kostnað vegna gagnaöflunar lögmansins.

M telur að V hafi glatað rétti til að bera fyrir sig ábyrgðartakmörkun og vísar um það til 31. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. Byggist sú afstaða á því að V geti ekki sýnt fram á að það hafi „án ástæðulauss dráttar“ send M tilkynningu um algjöra takmörkun ábyrgðar sinnar úr slysatryggingu ökumanns þar sem hún hafi ekki borist lögmanni M fyrr en 29. september 2017. Vísar M til þess að V hafi verið í lófa lagið, að senda slíka tilkynningu til M fyrr, t.d. í júlí 2016, þegar lögmansstofu lögmans M hafi verið send gögn málsins. Þeir rúmu 14 mánuðir sem liðið frá því og þar til bréf hafi borist til lögmans M geti ekki verið innan ástæðulauss dráttar í skilningi laganna.

V vísar til þess að félagið hafi sent M sjálfum bréf dags. 24. júní 2016 varðandi algjöra takmörkun bóta úr bæði kaskótryggingu og slysatryggingu ökumanns. Afrit bréfanna liggja fyrir þó þau hafi ekki verið send í ábyrgðarpósti, en V vísar til skjáskota úr svokölluðum þjónustustraumi og skjalageymslu skjalakerfis félagsins sem og tölvupóstur milli starfsmanna um að slíkt bréf hafi verið sent. V vísar til sönnunarreglna og telur löglíkur fyrir því að bréf hafi borist viðtakanda hafi það farið í póst. Það sé því M að sýna fram á að hann hafi ekki fengið tilkynningu félagsins um takmörkun á ábyrgð. Einnig vísar V til þess að tilkynningarfrestur skv. 2. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga sé liðinn þar sem M hafi ekki, innan árs frá skriflegri tilkynningu um að kröfu hans um bætur væri hafnað, höfðað mál eða krafist meðferðar fyrir úrskurðarnefnd í váttryggingarmálum. M ítrekar sjónarmið sín í bréfi dags. 6. mars 2018 og telur að V eigi að bera hallann af sönnunarskorti um að félagið hafi sent bréf um takmörkun ábyrgðar til M vegna slysatryggingar ökumanns. Það að starfsmaður V hafi ekki sent umrætt bréf til lögmansins í júlí 2016 styðji það og skjáskot úr tölvukerfum V hafi ekki sönnunargildi. Auk þess hafnar lögmaður M tilvísun V til 2. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga.

Álit.

Ágreiningur málsins lýtur fyrst og fremst að því hvort tilkynning V um takmörkun ábyrgðar vegna afstöðu til kröfu um bætur úr slysatryggingu ökumanns hafi verið innan ástæðulauss dráttar í skilningi laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. Í 1. mgr. 31. og 94. gr. laganna kemur fram að váttryggingafélag verði án ástæðulauss dráttar að tilkynna váttryggðum um það ef félagið ætlar að

takmarka ábyrgð sína skv. tilteknum köflum laganna sjálfra. Ef váttryggingafélag sinnir því ekki þá missir það rétt til að bera fyrir sig ábyrgðartakmörkun skv. 2. mgr. 31. og 94. gr. laganna.

Í þessu máli er ágreiningur um greiðslu bóta úr slysatryggingu ökumanns og eiganda sem farþega í eigin ökutæki. Slík váttrygging telst persónutrygging í skilningi laga um váttryggingarsamninga. sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 671/2016. Verður því, við ágreining þessa máls, að líta til 1. mgr. 94. gr. laga um váttryggingarsamninga en ekki 1. mgr. 31. gr. Þar kemur fram að ef váttryggingafélag ætlar að bera fyrir sig að það sé laust úr ábyrgð að öllu leyti eða hluta skv. öðrum ákvæðum XIII. kafla laganna, þá verði það að tilkynna váttryggingartaka eða þeim sem eigi rétt til váttryggingarbóta skriflega um afstöðu sína og það verður að senda tilkynninguna án ástæðulauss dráttar eftir að félagið vissi um þau atvik sem veita því heimild til að beita rétti sínum skv. ákvæðum fyrrnefnds XIII. kafla. Ljóst er að V vísar til 1. mgr. 90. gr. laganna varðandi takmörkun ábyrgðar sinnar gagnvart M þar sem hún er takmörkuð af hans stórkostlega gáleysi við að aka bifreið ölvaður hinn 21. apríl 2016 og það hafi leitt til líkamstjóns hans. Það ákvæði er í XIII. kafla laga um váttryggingarsamninga og nær gildissvið 94. gr. laganna því til V.

Við mat á því hvort V hafi fylgt fyrirmælum þeirrar greinar verður ekki hjá því litið að V getur sýnt fram á að afrit bréfs, dags. 24. júní 2016 hafi verið undirritað af starfsmanni félagsins og stílað á M á skráðu lögheimili hans. Einnig getur V framvísað skjáskotum af færslum í tölvukerfi félagsins um að slíkt bréf hafi verið útbúið. Einnig liggur fyrir að sambærilegt bréf var sent vegna kröfu um bætur í kaskótryggingu bifreiðarinnar og var það dagsett sama dag og undirritað af sama starfsmanni og af gögnum málsins verður ekki annað séð en að M hafi borist það bréf. Þó það hafi misfarist af hálfu V að senda lögmanni M afrit af öllum gögnum málsins vegna slysatryggingar ökumanns í júlí 2016, hefur það eitt og sér ekki áhrif á túlkun gildissviðs 94. gr. laga um váttryggingarsamninga. Með vísan til Hrd. 1986, 1121 verður að líta svo á að V hafi sýnt fram á að bréf dags. 24. júní 2016 hafi verið sent til M og ekkert kemur fram í málinu af hans hálfu sem ber brögður á það. Telst V því hafa tilkynnt um takmörkun ábyrgðar sinnar að fullu án ástæðulauss dráttar í skilningi 1. mgr. 94. gr. laga um váttryggingarsamninga og á því M ekki kröfu um bætur úr slysatryggingu ökumanns hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu ökumanns hjá V.

Reykjavík, 16. mars 2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögmaður

Jón Magnússon lögmaður